

1

Näen sageli unes Delfiini hotelli.

Unes kuulun talle. Teisisõnu, mingi katkematu seisundi tõttu olen *tema osa*. Unenägu viitab selgelt sellisele pidevusele. Delfiini hotell ise on veidra kujuga ja ülimalt kitsas. Sedavõrd kitsas, et näib pigem katuse all oleva sihvaka sillana. Sillana, mis sirutub katkematult üle aegruumi. Ja mina olen osa sellest. Keegi seal valab pisaraid. Pisaraid minu pärast.

Hotell on mu endasse haaranud. Ma tunnen tema pulssi ja soojust. Oma unenäos olen üks tema organitest.

Pärast sellist unenägu avan silmad. Kus ma olen, pärin ma mõttes. Ei, mitte ainult mõttes. Kuulen end ka tegelikult ütlemas: „Kus ma olen?” Täiesti mõttetu küsimus. Vastus on ju selletagi selge. See siin on minu elu. Minu igapäev. Kõik, mis kuulub „minaks” kutsutava reaalse eksistentsi juurde. Pean tahtmatult tunnistama, et sellised kord juba on minuga seotud asjad, teod ja olukorrad. Vahel magab minu kõrval naine. Enamasti olen siiski üksi. Mina, lõikava kiirtee krigin minu korteriakna taga, klaas (mille põhja on viis millimeetrit viskit jäänud) voodipeatsis ning vaenulik – ei, ilmselt lihtsalt ükskõikne – tolmune hommikuvalgus. Mõnikord sajab vihma. Sel juhul ei tõuse ma kohe, vaid jään mõneks ajaks voodisse lebama. Kui klaasi on jäänud tilk viskit, joon selle põhjani ja mõtlen tilkuvaid räästaid vaadates Delfiini hotellile. Sirutan aeglaselt käed välja. Kompan end, veendumaks, et mina olen ikka mina, mitte osa millestki. *Mina ei ole millegi osa!* Ometigi ei taha uni mu meelest kaduda. Kui ma käe välja sirutan, võpatab koos sellega ka kõik see, millesse kuulun. Nagu keerukas vesiratas, hakkab see vaikse kriginaga aeglaselt ja ettevaatlikult liikuma. Jään kuulutama. Kuulen, kuidas keegi nutta tihub. Vaikselt ja lohutamatu. Kusagilt pilkasest pimedusest kostab vaikne nutt. Keegi valab minu pärast pisaraid.

Delfiini hotell on päriselt olemas. Sapporo mitte just kõige viisakamas nurgas. Veetsin selles mõni aasta tagasi terve nädala. Ei, las ma täpsustan. Selguse mõttes. Mitu aastat sellest siis möödas on? Neli aastat. Kui päris täpne olla, siis neli ja pool. Olin sel ajal veel kahekümnendates. Peatusin Delfiini hotellis koos ühe naisega. Tema valis selle meie peatuspaigaks. Ütles, et võtame selle. *Me peame selles hotellis peatuma*, nõudis ta. Kui tema poleks peale käinud, ei oleks ma arvatavasti oma jalga Delfiini hotelli tõstnud.

See oli väike päevinäinud hotell, kus peale meie eriti teisi külalisi näha ei olnud. Selle nädala jooksul, mil meie seal olime, nägin hotelli fuajees ehk vaid kahte-kolme inimest, kelle kohta ma ei oska öelda, kas nad olid hotelli külalised või mitte. Aga kuna vastuvõtus oli seinalt nii mõnigi võti puudu, siis eeldasin, et hotellis oli siiski teisigi peatujaid. Mitte küll palju, kuid mõni ikka. Loogika ütleb, et kui kusagil suurlinnas hotelli silt üles riputada ja telefoninumber ärikataloogi panna, siis pole ju võimalik, et ühtegi külalist ei tule. Ent kui selles hotellis oligi lisaks meile teisi külastajaid, pidid nad küll olema kohutavalt vaiksed ja häbelikud. Me ei näinud neid, ei kuulnud neid ega tajunud nende kohalolekut – võtmete paigutus seinal oli ainus, mis iga päev veidi muutus. Võib-olla hoidsid nad hinge kinni ja liikusid mööda koridore edasi-tagasi nagu varjud? Vahel oli kuulda lifti kolisemist, kui see aga seiskus, tundus vaikus isegi rõhavam kui enne.

Täiesti müstiline hotell.

See meenutas mulle bioloogilise evolutsiooni tupikut. Geneetilist taandarengut. Ebardlikku olendit, kes on kogemata vales suunas arenenud, kuid kelle puhul muuta ei saa enam midagi. Selle üksildase olendi arenguvektor on hävinud, nüüd seisab ta kivistunult ajaloo hämara valguse käes. Orus, kuhu on uppunud aeg. Ja süüdistada ei ole kedagi. Keegi ei ole midagi valesti teinud, keegi ei saa teda päästa. Üleüldse poleks sinna pidanud hotelli ehitama. Kõik oli juba esimesest sammust alates üks suur eksitus. Vale nupuvajutus pööras kõik saatuslikult pea peale. Kui seda segadust proovitigi parandada, tekkis uus elegantne – ei saaks öelda, et viimistletud, vaid lihtsalt elegantne – segadus, mille

tulemusel näis kõik olevat veidi nihkes. Püüdes seda vaadata, kallutad iseeneslikult mitme kraadi võrra pead. Kergelt, nii et see ei tee haiget ega tundu ebaloomulikuna, ning ehk võib pikemalt sellises asendis püüdes sellega isegi ära harjuda, kuigi see häirib ikka (samas aga, kui sellega ära harjud, ei näe sa hiljem päris maailma kuidagi teisiti kui taas pead kallutades).

Selline see Delfiini hotell kord juba oli. Igäihele oli esimesest pilgust selge, et see *ei ole tõsiselt võetav hotell* – üksteise otsa kuhjunud kaoste hulk selles oli jõudmas viimse piirini ning mitte väga kauges tulevikus pidi ajakeeris selle endasse tõmbama. See oli ängistav hotell. Ängistav nagu detsembrivihmast vettinud kolmejalgne must peni. Loomulikult on painavaid hotelle maailmas mujalgi, kuid see hotell oli teistsugune. Delfiini hotell oli olemuslikult kurb ning just seepärast kohutavalt ängistav.

On vist ütlematagi selge, et inimesi, kes sellise hotelli kasuks otsustasid – jättes kõrvale need, kes seal pahaaimamatult peatuvad –, eriti ei olnud.

Hotelli ametlik nimi oli Hotel Dolphin, kuid kuna nimi ja mulje hotellist kardinaalselt erinesid (Hotel Dolphin seostub mulle Egeuse ääres oleva kuurorthotelliga, mis on valge nagu suhkruvatt), siis kutsun mina seda Delfiini hotelliks. Sissekäigu kohal rippus pronksist silt HOTEL DOLPHIN. Ilma sildita poleks kuidagi osanud arvata, et tegemist on hotelliga. Isegi koos sildiga ukse kohal ei meenutanud see hotelli, vaid pigem päevinäinud muuseumi. Tavatut muuseumi, kuhu tavatu väljapaneku vaatamiseks ilmuvad salamisi kohale tavatu uudishimuga inimesed. Selline mulje ei olnudki reaalsusest teab mis kaugel. Üks osa Delfiini hotellist oli ka päriselt muuseum.

Kes küll tahaks sellises hotellis peatuda? Hotellis, mille üks osa oli mingi veider muuseum? Hotellis, kus hämara koridori lõpus olid lamba topis, tolmunud lambavill ning hallitusest haisvate dokumentide ja pruunikaks tõmbunud vanade fotode kuhjad? Hotellis, kus iga nurk oli täis täitumatuid mälestusi nagu paakunud pori?

Kogu mööbel oli luitunud, kõik lauajalad loksusid, ükski võti ei keeranud korralikult. Koridor oli kulunud, lambivalgus ähmane.

Köverdunud kraan vannitoas muudkui tilkus ja tilkus. Priske teenijanna (jalad nagu elevantil!) kõndis koridoris pahaendeliselt kõhides. Keskealisel kurvasilmsel omanikul, kes alati vastuvõtuleti taga seisis, oli kaks sõrme puudu. Talle oli justkui otsaette kirjutatud, et ükskõik, mida ta ka ette ei võtaks, hästi see ei lõpe. Tõeline läbikukkumise etalon. Tema eksistentsi viimnegi nurk oli läbi imbinud ebaõnnestumise, allaandmise ja tagasilöökide varjunditest, nagu oleks teda päev läbi helesinises tindilahuses leotatud. Teda oleks tahtnud lausa klaaskastis looduslooklassi vaatamiseks välja panna, lisades juurde sildi *Homo nihil-succensus*. Enamik inimesi muutuks kurvaks ainuüksi tema vaatamisest. Ilmselgelt poleks vähe neidki, kes teda nähes vihastaksid, sest teatud tüüpi inimestel läheb kops üle maksa pelgalt inimliku äpardlikkuse nägemisest. Kes küll sellises hotellis ööbiks?

Agaga meie ööbisime. Me peame seal ööbima, ütles ta. Hiljem ta haihtus. Kadus nagu vits vette, jättes mind üksi. Sellest, et ta ära läks, teatas mulle Lammasmees. Ta läks minema, ütles Lammasmees. Lammasmees teadis, miks naine pidi lahkuma. Nüüd mõistan seda ka mina. Tema ülesanne oli mind sinna juhtida. See näis olevat olnud tema saatus. Nagu Moldau jõgi, mis peab merre voolama. Vaatasin langevaid vihmapiisku ja mõtlesin sellele. Saatusesele.

Tema oli see, kes mulle esimesena meenus, kui hakkasin Delfiini hotelli unes nägema. Ta vajab mind, käis mu peast läbi. Muidu ei oleks ma ju ikka ja jälle üht ja sama unenägu näinud, ega?

Tema. Ma ei teadnud isegi ta nime. Elasin temaga küll mitu kuud koos, kuid tegelikult ei teadnud ma temast mitte midagi. Teadsin vaid seda, et ta oli ühe eksklusiiivse klubi palgal olev prostituut. Klubi oli kinnine, liikmeks said vaid need, kel oli kindel positsioon. Ta oli esmaklassiline lõbutüdruk. Lisaks sellele oli tal veel mitu ametit. Päeva ajal töötas ta väikeses kirjastuses osalise tööajaga korrektorina, lisaks oli ta poole kohaga ka kõrvamodell. Teisisõnu, ta oli alati rakkes. Loomulikult ei olnud ta nimetu. Tegelikult oli tal nimesid koguni mitu, samal ajal mitte ühtegi. Ühelgi esemel, mida tal iseenesestmõistetavalt oli vähe, nime peal ei olnud. Tal ei olnud kuukaarti, juhiluba ega krediitkaarti. Üks väike märkmik tal küll oli, kuid see sisaldas vaid pastakaga sirgeldatud arusaamatuid koode. Polnud midagi, mille abil oluks võimalik

tema isikut kindlaks teha. Küllap on ka prostituutidel nimed, ainult et nad elavad anonüümses maailmas.

Olgu sellega kuidas on. Aga ma tõepoolest ei tea tema kohta praktiliselt midagi. Ei seda, kus ta sündis, ega tema tõelist vanust. Sünnipäeva samuti mitte. Ei seda, kus ta õppis, ega seda, kas tal on perekond. Mitte midagi. Ta ilmus kuskilt justkui vihmapilv ja haihtus, jättes endast maha ainult mälestused.

Viimasel ajal aga on mälestused temast uuesti tajutavaks reaalsuseks muutumas. Tunnen, et ta hüüab mind Delfiini hotelli kaudu. Just, ta vajab mind taas. Ainus võimalus temaga uuesti kohtuda on saada veel kord osaks Delfiini hotellist. Ilmselt on tema see, kes seal minu pärast pisaraid valab.

Vaatan vihmapilvi ja püüan mõelda endast kui millegi osast. Ja sellest, et keegi nutab minu pärast. See kõik näib toimuvat kusagil meeletult kauges maailmas. Justkui kusagil Kuu peal. Muidugi, see on ju uni. Ükskõik, kui kaugele ma oma kätt ka välja ei sirutaks või kui kiiresti ma ka ei jookseks, ei jõuaks ma sinna kunagi kohale.

Miks üldse keegi minu pärast pisaraid valab?

Ja ikkagi. Ta ootab mind. Kusagil Delfiini hotellis. Oma südamesopis ma ilmselt isegi soovin, et muutuksin taas selle osaks. Selle kummalise ja saatusliku paiga osaks.

Kuid Delfiini hotelli tagasimineku ei olegi niisama lihtne. Ei piisa sellest, et ma helistan ja broneerin toa, istun lennukile ja lendan Sapporosse. Sest hotelli olemasolu on vaid üks tingimus. Tingimus, mis on võtnud hotelli kuju. Delfiini hotelli tagasiminemine tähendaks taaskohtumist mineviku varjuga. Ainuüksi mõte sellest tekitab minus masendust. Just. Olen nende nelja aasta jooksul kõigest väest püüdnud sellest külmast ja süngest varjust vabaneda. Delfiini hotelli tagasimineku tähendaks minu jaoks kõige selle minema viskamist, mida ma neli aastat vaikselt olin endasse kogunud, kõigest sellest loobumist. Mitte et ma midagi erilist oleksin saavutanud. Kui mõtlema hakata, siis oli suur osa sellest ebakindel, mugav ja tähtsusetu. Aga ma olin andnud endast parima, olin osavalt sidunud end tähtsusetute asjade abil reaalsusega ning rajanud sümbolsetele väärtustele tuginedes uue elu. Kas peaksin veel kord tühjusse naasma? Akna avama ja sinna sukelduma?

Kuid lõppude lõpuks algab kõik sealt. Selles olen ma kindel. Vaid sealt saavad asjad alguse.

Viskusin voodisse, vahtisin lakke ja ohkasin sügavalt. *Põrgut, mina annan alla.*

Annad alla? Mõtle, mida iganes. See ei ole sinu teha. Ükskõik mida sa ka ei mõtleks, kõik algab sealt. Nii oli kord juba otsustatud.

*

Mõni sõna ka endast.

Koolis tuli mul sageli ennast tutvustada. Iga uue õppeaasta alguses pidid kõik järgemööda klassi ette minema ja teistele endast rääkima. Minul läks see tavaliselt aia taha. Õigemini ma ei saanud kuidagi aru, mis mõte sellisel ajal üldse on. Mida ma üldse enda kohta tean? Kas see, keda ma endana ette kujutan, on ikka tõeline mina? Kui juba maki-lindile jäädvustatud häälgi ei kosta enda omana, mis siis veel rääkida pildist, mida minu kujutus mulle minust maalib, mind oma tahte järgi moonutades ja väänates? ... Need mõtted on mind alati painanud. Iga kord kui mul tuli end teiste ees tutvustada, tundsin end kui kaheline, kes klassipäevikus omatahti hindeid parandab. Äärmiselt ebamugav tunne. Seepärast püüdsin ma ikka rääkida vaid objektiivsetest faktidest, mis ei nõudnud selgitusi või kommentaare (Mul on koer. Mulle meeldib ujuda. Ma vihkan juustu ...). Ent isegi siis tundus mulle, justkui räägiksin väljamõeldud tegelase väljamõeldud elust. Ja kui ma sellises seisundis teiste jutte kuulasin, tundus mulle, et nemadki räägivad endast kui kellestki võõrast. Et me kõik hingame väljamõeldud maailmas väljamõeldud õhku.

Aga üks midagi tuleb öelda. Kõik algab sellest, mida me enda kohta räägime. See on esimene samm. Kas see samm on õige või mitte, üks seda ole pärast näha. Võin selle üle ise otsustada, aga seda võivad teha ka teised. Igal juhul on käes hetk, mil pean rääkima. Ning meelde jätma, millest ma räägin.

Praegu mulle juust maitseb. Mis ajast, ei oska öelda, kuid ühel hetkel avastasin, et see meeldib mulle. Kui ma põhikooli viimases klassis olin, sai mu koer kord vihma käes olles külma ning suri kopsupõletikku.

Pärast seda ei ole mul ühtegi koera olnud. Ujuda meeldib mulle endiselt. Täna tähelepanu eest ...

Kuid sellega asi ei piirdu. Kui inimene elult midagi nõuab (kes meist ei nõuaks?), siis pärib elu inimese kohta veelgi rohkem andmeid. Selge kujundi joonistamiseks on vaja hulgaliselt teavet. Muidu vastust kätte ei saa.

Andmed ebapiisavad. Vastus võimatu. Vajutage DELETE-klahvi.

Vajutan DELETE-klahvi. Ekraan läheb valgeks. Inimesed klassiruumis hakkavad mind asjadega pilduma. Räägi veel! Räägi endast rohkem, karjuvad nad. Õpetaja kortsutab kulme. Ma jään sõnatuks ja seisan kivistunud tahvli ees.

Kui sa ei räägi, siis ei alga midagi. Seega räägi! Ja võimalikult pikalt. Kas hästi või halvasti, eks see selgu pärastpoole.

*

Mõnikord tuli naine minu juurde ja jäi ööseks. Sõi minuga koos hommikust ja läks tööle. Ka temal ei ole nime. Ilma nimeta on ta tõenäoliselt seepärast, et ta ei ole selle loo peategelane ja kaob niikuinii varsti pildilt. Seega, et ei tekiks mingit segadust, ma parem ei annagi talle nime. Siiski ma ei taha, et arvataks, nagu suhtuksin ma tema olemasolusse kuidagi kergekäeliselt. Ta meeldis mulle väga ja see tunne ei ole ka praegu, mil teda enam ei ole, kuhugi kadunud.

Teatavas mõttes olime me sõbrad. Vähemalt olid temal olemas kõik võimalused, et end minu ainsaks sõbraks nimetada. Tal oli, erinevalt minust, olemas oma kindel kallim. Ta töötas ühes telefonifirmas ja koostas arvutis telefoniarveid. Kui päris aus olla, siis tegelikult ma tema töö kohta väga täpselt ei uurinud ja ega ta ise ka ei rääkinud, kuid eeldan, et ta võttis kokku, kui palju oli mingilt telefoninumbrilt helistatud, ja koostas siis arve või midagi sarnast. Seepärast tundus mulle igakuist postkasti potsatanud telefoniarvet vaadates, otsekui oleksin talt saanud isikliku kirja.

Minuga magas ta oma muust elust sõltumatult. Kuus umbes kaks või kolm korda. Tema arvates olin ma „inimene Kuu pealt”. „Kuule, lähed sa jälle Kuu peale tagasi?” küsis ta itsitades. Voodis, alasti, tema keha minu oma vastu surutud. Tema rinnanibud puudutas minu

külge. Sellises poosis lobisesime me varaste hommikutundideni. Kiirteeheid kostsid lakkamatult. Raadiost kostis monotoonne The Human League'i laul. The Human League. Milline totter nimi! Kuidas saab ühele bändile nii mõttetut nime panna? Vanasti panid inimesed bändidele ikka asjalikumaid nimesid. The Imperials, The Supremes, The Flamingos, The Falcons, The Impressions, The Doors, The Four Seasons, The Beach Boys.

Rääkis talle sellest. Ta naeris ja tõdes, et ma olen ikka imelik. Milles mu veidrus ilmneb, ma ei tea. Ma ise arvan, et olen täiesti tavaliste mõtetega täiesti normaalne inimene. The Human League.

„Mulle meeldib sinuga koos olla,” ütles ta. „Vahel tahan kohutavalt sinuga kokku saada. Tööl olles, näiteks ...”

„Hm ...”

„Vahel,” rõhutas ta. Tekkis pooleminutiline paus. The Human League'i lugu lõppes, järgnes mingi tundmatu bänd. „Aga probleem ... Sinu probleem on selles ...” jätkas naine. „Mulle meeldib väga sinuga olla, kuid iga päev hommikust õhtuni ma sinuga koos olla ei tahaks. Miks küll?”

„Hm?”

„Mitte et sinuga kuidagi ebamugav oleks. Lihtsalt vahel tunnen sinuga koos olles, et õhk muutub kuidagi õhukeseks, hõredaks ... Otsekui oleksin Kuul.”

„Sinna on vaid väike samm ...”

„Kuule, ma ei tee nalja,” vaatas ta end istukile ajades mulle otsa. „Ütlen seda sinu enda pärast. Kedagi teist, kes sulle seda ütleks, ju ei ole. Või on? On veel kedagi, kes sulle midagi sellist ütleks?”

„Ei ole,” vastasin ma ausalt. Mitte kedagi.

Ta heitis taas külili, rinnad pehmelt vastu mu külge. Silitasin käelabaga tema selga.

„Nii et võta arvesse – vahel muutub õhk hõredaks, nagu oleksime Kuul. Sinuga koos olles.”

„Õhk Kuul ei ole hõre,” osutasin mina. „Kuu peal ei ole üldse õhku. Seega ...”

„On küll hõre,” ütles ta tasasel häälel. Ma ei tea, kas ta eiras minu argumenti või ei kuulnud ta seda, kuid tema vaikne häälega tegi mind

närviliseks. Ma ei tea, miks, kuid selles oli midagi, mis tegi mind rahu- tuks. „Vahel on see hõre. Ja mulle tundub, et meie sinuga hingame täiesti erinevat õhku.”

„Andmed ebapiisavad,” teatasin mina.

„Tahad öelda, et ma ei tea sinust midagi?”

„Ma ei tea isegi enda kohta midagi,” tunnistasin. „Tegelikult ka. See pole mingi filosoofia. Pigem sõna otseses mõttes. Andmed on puu- dulikud. Põhimõtteliselt.”

„Aga sa oled ju juba kolmekümmend kolm,” ütles tema. Ta ise oli kahekümne kuuene.

„Kolmkümmend neli,” parandasin teda. „Kolmkümmend neli aastat ja kaks kuud.”

Ta raputas pead. Tõusis siis voodist, läks akna juurde ja tõmbas kardina eest. Aknast paistis kiirtee, mille kohal rippus valge vara- hommikune kuu nagu kolju.

„Tead, kasi Kuule tagasi!” ütles ta sõrmega taevasse osutades.

„Hull oled? Külmu ju.”

„Külm? Kuul?”

„Ei, mitte Kuul. Sinust räägin,” ütlesin mina. Oli veebruar. Ta seisis pidžaama väel akna ääres ja hingas välja valget hingeõhku. Minu sõnade peale märkas ta lõpuks isegi, et ta külmetas.

Ta kiirustas tagasi voodisse. Võtsin ta oma kaissu. Pidžaama oli kohutavalt külm. Ta pistis oma nina vastu mu kaela. Ninaots oli nagu jääpurikas. „Sa meeldid mulle, kas tead?” sosistas ta.

Tundsin, et peaksin midagi ütleva, kuid sõnad jäid kurku kinni. Ta oli mulle kallis. Niimoodi temaga kahekesi voodis lebades tundsin end mõnusalt. Mulle meeldis soojendada tema keha, paitada tema juukseid. Mulle meeldis kuulata, kuidas ta unes vaikselt nohiseb, meeldis teda hommikuti tööle saata, tema kokku arvatatud – vähemalt nii ma usun – telefoniarveid saada, meeldis vaadata, kuidas ta minu suurt pidžaamat kannab. Kuid ma ei suutnud seda kõike kuidagi sõnadesse panna. See ei olnud armastus. Sümpaatia samuti mitte.

Kuidas seda siis nimetada?

Igal juhul ei vastanud ma talle. Lihtsalt ei leidnud sobivaid sõnu. Ometigi tundsin, et haavan teda, kui ma midagi ei ütle. Ta ilmselt ei

tahtnud, et ma nii tunneksin, aga ma ei saanud sinna midagi parata. Libistasin sõrmedega mööda ta selgroo pehmet nahka ja tundsin. Vägagi selgelt. Olime mõne hetke lihtsalt niisama sõnatult teineteise embuses ja kuulasime laulu, mille pealkirja me ei teadnud. Ta pani oma käe mu kubemele.

„Abiellu Kuu-naisega ja tee imelisi Kuu-ilma lapsi,” lausus ta leebelt. „Nii on kõige parem.”

Lahtisest aknast imbus sisse õrna kuuvalgust. Naist emmates vaatasin üle ta õla kuud. Aeg-ajalt pani raske koormaga kaugsõiduauto magistraali halvaendeliselt värisema, justkui variseks jäämägi kokku. Mida nad küll veavad, mõtlesin ma.

„Mis hommikusöögiks on?” küsis ta mult.

„Nagu tavaliselt. Sink, muna, röstsai ning eile lõunal valmistatud kartulisalad. No ja muidugi kohv. Ma soojendan sulle piima ja teen *café au lait*’d.”

„Kui armas,” ütles ta naeratades. „Nii et teed singiga muna, kohvi ja röstid saia?”

„Loomulikult. Rõõmuga,” vastasin mina.

„Mis sa arvad, mis mulle kõige rohkem meeldib?”

„Pole õrna aimugi.”

„Kõige rohkem meeldib mulle see,” rääkis ta mulle silma vaadates, „kui vastikul külmal talvehommikul, mil üles tõusta ei taha, tungib ninna kohvi aroom, pannil säriseb sink munaga ning röstrist hüppab sai välja. Siis ma lihtsalt enam ei kannata ja ronin iseenesest teki alt välja.”

„Tore! Eks panen siis su kohe proovile,” muigasid ma.

*

Ma ei ole imelik inimene.

Päriselt ka.

Keskmisest inimesest olen ma muidugi kaugel, kuid mingi veidrik ma ka ei ole. Enda silmis olen ma täiesti normaalne inimene. Ja otsekohene. Nagu nool. Võtan ennast kui midagi äärmiselt paratamatut, äärmiselt loomulikku. See on minu jaoks nii iseenesestmõistetav, see pärast mind isegi ei huvita, kuidas teised inimesed mind võtavad. See,

kuidas teised mind näevad, ei puutu minusse. See ei ole mitte *minu*, vaid *nende* probleem.

Mõnele näin ma lollim, kui ma tegelikult olen, mõnele tundun ma kalkuleerivam, kui ma tegelikult olen. Vahet pole. Väljend „kui ma tegelikult olen” ei ole muud kui võrdlus sellega, milline on minu kujutus minust endast. Neile võin ma tõepoolest tunduda idioodina või siis jällegi kitsipungana. No ja mis siis? Kah mul asi. Eksimatuid siin ilmas ei ole. On vaid mõtteviisi erinevused. Nii arvan mina.

Aga kui see kõrvale jätta, siis on ka inimesi, keda minu sisemine *normaalsus* köidab. Neid on küll äärmiselt vähe, kuid nad on täiesti olemas. Nemad ja mina põrkame kokku nagu kaks tumedas universumis hõljuvat planeeti ja eraldume siis taas teineteisest. Nad tulevad minu juurde, astuvad minuga suhtesse, et siis ühel päeval mu elust lahkuda. Neist saavad minu sõbrad, armukesed, naised. Mõnikord koguni minu antipoodid. Kuid igal juhul jätavad nad mu ühel hetkel maha. Kes lööb käega, kes masendub, kes hoiab suu lukus (justkui kraan, mida keerad ja keerad, kuid vett ikka ei tule), aga kõik nad lahkuvad.

Minu kodus on kaks ust. Üks on sissepääs, teine väljapääs. Neid ei ole võimalik ära vahetada. Sissepääsust välja ei saa, väljapääsust sisse samuti mitte. Nii lihtsalt on. Inimesed tulevad sissepääsust sisse ja lähevad väljapääsust välja. Sisenemisi viise on mitmeid, väljumisi viise samuti. Aga üks on kindel – välja lähevad kõik. Mõni läks, et proovida uusi võimalusi, mõni, et mitte aega raisata. Mõni suri. Järgi ei ole jäänud kedagi. Minu toas ei ole hingelistki. Ainult mina. Tunnetan pidevalt nende puudumist. Nende, kes mu maha jätsid. Näen, kuidas sõnad, mida nad lausused, õhk, mida nad hingasid, ja laulud, mida nad ümisesid, heljuvad nagu tolm toa igas nurgas.

Mulle tundub, et nemad nägid, milline ma tegelikult olen. Just seepärast tulid nad otsejoones minu juurde ja jätsid mu lõpuks maha. Nad tunnustasid minu normaalsust, minu siirust – paremat sõna mulle pähe ei tule – ja soovi seda säilitada. Nad püüdsid omalt poolt mulle midagi öelda, mulle end avada. Enamik neist olid head inimesed. Minul aga ei olnud neile midagi vastu pakkuda. Isegi kui oleks olnud, poleks sellest piisanud. Tõsi, ma ikkagi püüdsin neile anda nii palju, kui suutsin. Tegin kõik, mis minu võimuses. Ka mina ootasin

neilt midagi. Kuid lõpuks läks ikka kõik nii nagu alati. Nad jätsid mu maha.

Loomulikult oli see valus.

Kõige valusam oli see, et nad jätsid mu kodu maha veel üksikuma, kui see oli olnud enne nende tulekut. Justkui oleks miski nad tühjaks imenud. Ma teadsin seda. Kummaline küll, kuid näis, et nemad olid lahkudes rohkem räsitud kui mina. Miks küll? Miks ma jään alati üksi? Miks jääb alati minu käte vahele vaid kellegi kuhtunud vari? Mis hea pärast? Ei tea.

Andmed on puudulikud.

Seepärast ei ole võimalik ka vastata.

Midagi on puudu.

Kord, kui ma töökohtumiselt tagasi tulin, leidsin postkastist pilt-postkaardi. Postkaardi, millel oli kujutatud skafandris astronauti Kuu pinnal jalutamas. Saatja nime ei olnud kirjas, kuid piisas ühest pilgust, et mõista, kellelt see oli.

„Arvan, et on parem, kui me enam ei kohtu,” kirjutas ta. „Ma vist abiellun lähiajal Maa asukaga.”

Kostab ukse sulgemist.

Andmed ebapiisavad. Vastus võimatu. Vajutage DELETE-klahvi.

Ekraan läheb valgeks.

Kui kaua see küll jätkub? mõtlesin ma. Ma olen juba kolmkümmend neli. Kui kaua veel?

Ma ei olnud kurb. Ilmselt olin ma ise kõiges selles süüdi. See, et ta minu juurest lahkus, oli täiesti loomulik, see oli algusest peale selge. Seda teadis tema, teadsin ka mina. Kuid me mõlemad olime lootnud väikesele imele. Et üks väike tõuge pöörab kõik pea peale. Paraku midagi sellist ei juhtunud ja ta jättis mu maha. Tema lahkumine tegi mu meele nukraks, kuid olin sellist nukrust varemgi kogenud ning ma teadsin üsna kindlalt, et olen suuteline selle raskusteta üle elama.

Ma harjun sellega.

See mõte pani mul seest keerama. Tundsini, kuidas sisikonnast tõuseb kurku musta sappi. Vannitoas peegli ees seistes tuli mul tõdeda, et see olengi mina. See oled sina. Sa oled end ära kurnanud. Oled end kõvasti rohkem kurnanud, kui sulle näib, mõtlesin. Mu nägu oli

kriimulisem ja paistis vanem kui tavaliselt. Pesin näo korralikult seebiga puhtaks, turgutasin nahka tualettveega, seejärel pesin aeglaselt käsi ning kuivatasin näo ja käed puhtasse rätikusse. Läksin kööki ning, õlut vahele rüübates, korrastasin külmkappi. Viskasin mädanenud tomatid minema, panin õllepurgid korralikult ritta, kontrollisin külmutuskasti ja tegin ostunimekirja.

Istusin koidikuni sünges üksinduses, vaatasin kuud ja mõtlesin, kui kaua see kõik kestab. Küllap kohtan taas mõnd naist. Me tõmbume nagu planeedid iseeneslikult teineteise poole, ootame taas asjatult mingit imet, ampsame aega, kurname oma südant ja läheme lahku.

Kui kaua see kestab?